



Vyvěšeno dne: 28. 11. 2025

Svěšeno dne: 12. 12. 2025

Lenka Zubajová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudce Davida Hipšra a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobkyně: **NEGATIV s.r.o.**, se sídlem Ostrovní 126/30, Praha 1, zast. JUDr. Mgr. Rudolfem Leškou, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Apolinářská 445/6, Praha 2, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2025, č. j. 10 A 44/2025-12,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (stěžovatelka) se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala ochrany před jednáním žalovaného, v němž spatřuje nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. Ten shledává ve vydání vyjádření předsedy Rady žalovaného ze dne 20. 12. 2024, č. j. ČTÚ-51 905/2024-606, v reakci na žádost Výboru nezávislého ICT průmyslu, z. s. (dále jen „Výbor“) ze dne 26. 11. 2024. Vyjádření předsedy Rady dle stěžovatelky obsahuje sdělení právního názoru, jehož důsledky přímo zasahují její práva, neboť členové Výboru jej považují za závazný.

[2] Stěžovatelka je nositelkou práv výrobce zvukově obrazového záznamu [ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon)] a jak sama uvádí, v řadě občanských soudních řízení se snaží zabránit poskytovatelům služeb připojení k internetu (v nynějším případě společnosti Vodafone Czech Republic a.s.) v poskytování těchto služeb třetím osobám dle § 40 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 82 autorského zákona. V jednom z nich městský soud rozsudkem ze dne 21. 2. 2023, č. j. 12 C 19/2022-68, stěžovatelce pravomocně vyhověl. Dne 12. 11. 2024 se stěžovatelka opětovně obrátila na společnost Vodafone s předžalobní výzvou na zdržení se poskytování služeb přístupu k dalším („pirátským“) webovým stránkám. V reakci

na to uvedená společnost stěžovatelce sdělila, že jí nevyhoví. Stěžovatelka proto k předžalobní výzvě doplnila na vědomí zmíněný rozsudek č. j. 12 C 19/2022-68. V reakci na to společnost Vodafone prostřednictvím Výboru, jehož je členem, podala výše zmíněnou žádost o vyjádření.

[3] Podle vyjádření předsedy Rady nebyl důvod předžalobní výzvě vyhovět, neboť § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona přiznává nositelům autorských práv právo domáhat se (soudního) zákazu poskytování služeb přístupu k internetu poskytovatelem, nikoliv však právo domáhat se ukončení poskytování jeho služeb mimosoudně. Podle čl. 3 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2120 ze dne 25. listopadu 2015, kterým se stanoví opatření týkající se přístupu k otevřenému internetu, smí poskytovatel služby přístupu k internetu blokovat konkrétní obsah pouze v případech stanovených v tomto ustanovení mimo jiné je-li to nezbytné za účelem dodržení unijních legislativních aktů či vnitrostátních právních předpisů, které jsou v souladu s právem EU, jež se vztahují na poskytovatele služeb přístupu k internetu, nebo opatření provádějících v souladu s právem EU tyto unijní legislativní akty či vnitrostátní právní předpisy, včetně rozhodnutí soudů nebo veřejných orgánů s příslušnou pravomocí. Blokování přístupu k určité internetové stránce (doméně), aniž by byly splněny podmínky čl. 3 odst. 3 tohoto nařízení, je přestupkem dle § 118 odst. 12 písm. o) bodu 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), k jehož projednání je dle § 120 odst. 1 téhož zákona příslušný žalovaný. Z ustálené rozhodovací praxe Soudního dvora EU dle žalovaného vyplývá, že poskytovatel služby přístupu k internetu neodpovídá za přenášené informace ani v případě, že se o (možném) přenosu konkrétních informací dozví a nepřijme žádná opatření ke znemožnění přístupu k nim. Ustanovení čl. 4 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2022/2065 ze dne 19. října 2022 o jednotném trhu digitálních služeb připouští možnost soudních orgánů (nikoliv dotčených osob) požadovat, aby poskytovatel služby přístupu k internetu ukončil protiprávní jednání třetí osoby nebo mu předešel. Podle vyjádření předsedy Rady prostá výzva nositele autorských práv odvolávajícího se na § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona nenaplnuje podmínky čl. 3 odst. 3 třetího pododstavce písm. a) nařízení 2015/2120 a poskytovatel služby přístupu k internetu, který by výzvě vyhověl, aniž by vyčkal na rozhodnutí soudu, by mohl být shledán odpovědným za přestupek podle § 118 odst. 12 písm. o) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích. To lze dle dovozovat také z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 6. 2024, č. j. 2 Co 47/2023-91.

[4] V návaznosti na vyjádření předsedy Rady společnost Vodafone dne 29. 1. 2025 stěžovatelce sdělila, že předžalobní výzvě nevyhoví. Uvedla, že blokace webových stránek na základě subjektivních kritérií je v rozporu s principy síťové neutrality. Vyjádření předsedy Rady je pro ni směrodatné a potvrzuje správnost jejího rozhodnutí.

II. Žaloba a rozhodnutí městského soudu

[5] Stěžovatelka se žalobou domáhala toho, aby soud žalovanému přikázal obnovit stav před zásahem tak, že žalovaný vyjádření předsedy Rady zruší (*in eventum* aby určil, že zásah žalovaného spočívající ve vydání vyjádření je nezákonný). Stěžovatelka se dle výkladu § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona provedeného žalovaným nemůže domoci zákazu poskytování služby internetového připojení na základě předžalobní výzvy, čímž je zablokována možnost reagovat na neoprávněné užívání autorských práv. Poskytovatelé připojení mají prospěch z vysokého datového toku. S uvedeným výkladem stěžovatelka nesouhlasí. V reakci na její předžalobní výzvu si společnost Vodafone „objednala“ u žalovaného stanovisko, jež stěžovatelka považuje za rozporné s rozhodovací praxí soudů a překračující pravomoc žalovaného. Poskytovatelé služeb internetového připojení důvodně považují „stanovisko“ ústředního orgánu státní správy za závazné a používají jej jako alibi pro neplnění svých závazků vůči stěžovatelce jako nositelce práv. Je nerozhodné, že žalovaný sám závěrem stanoviska uvádí, že není závazné. Přímo v něm říká,

pokračování

že „bude jako přestupek stíhat každé splnění závazku dle § 40 odst. 1 písm. f) [autorského zákona] ze strany poskytovatele připojení“. Jde o bezprecedentní porušení principu dělby moci, neboť žalovaný provádí *in abstracto* závazný výklad právního předpisu, který přísluší jen soudu, tím, že hrozí stíháním za přestupek. Činí tak dokonce v situaci, kdy ví o existenci judikatury civilních soudů, podle níž je tento nárok dán v hmotném právu.

[6] Městský soud v záhlaví označeným usnesením žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl, a to s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS. Je zjevné, že jednání popsané v žalobě nemůže být „zásahem“ ve smyslu § 82 s. ř. s., i kdyby byla žalobní tvrzení pravdivá. Městský soud též vyšel ze svého usnesení v obdobné věci ze dne 24. 6. 2022, č. j. 14 A 39/2022-14. V prvé řadě zdůraznil, že vyjádření předsedy Rady není závazné. Jedná se pouze o sdělení právního názoru na výklad § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona a nejde ani o doporučení. Vyjádření je navíc opatřeno doložkou, podle níž vyslovený názor není závazný pro členy Výboru či další dotčené osoby, přičemž autorský zákon je předpis spadající do gesce Ministerstva kultury. Žalovaný současně nevyločil, že v budoucnu může dospět k závěru, který nebude v souladu s uvedeným názorem. Městský soud proto v tomto kontextu uzavřel, že bylo čistě na společnosti Vodafone, zda se přikloní k postoji formulovanému v napadeném vyjádření. Není možné uvažovat ani o tom, že by žalovaný postupoval v rámci své zákonné pravomoci k vydání závazného stanoviska.

[7] Informace o možném shledání viny společnosti Vodafone ze spáchání přestupku dle zákona o elektronických komunikacích nepředstavuje hrozbu následků v případě neuposlechnutí vyjádření předsedy Rady. V tomto kontextu městský soud odkázal na své shora označené usnesení s tím, že ani Nejvyšší správní soud nedovodil možný zásah do veřejných subjektivních práv dokumentem, který hrozí negativními důsledky v případě odklonu od v něm vyjádřeného názoru. Stěžovatelkou deklarovaný zásah se zároveň přímo nedotýká jejich veřejných subjektivních práv. Není poskytovatelem internetového připojení (ani provozovatelem internetových domén). Stěžovatelka ani neuvádí konkrétní práva, jejichž má být nositelkou, resp. výčet konkrétních zvukově obrazových záznamů, jichž se její práva týkají, ani konkrétní webové stránky, na nichž má docházet k nepřipustnému poskytování děl. Tyto skutečnosti stěžovatelka ani netvrdila. Zmíněná předžalobní výzva se netýkala stěžovatelky, ale jiných nositelů autorských práv.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Proti usnesení městského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, a to s odkazem na § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[9] **Stěžovatelka** v prvé řadě namítá, že nedostatky formálního charakteru, jež městský soud shledal, nepředstavují neodstranitelné vady. Skutečnosti, jež podle soudu v žalobě chybí, vyplývaly z odpovědi na předžalobní výzvy, na níž stěžovatelka v žalobě odkázala. Pokud soud považoval tyto nedostatky za nezbytné pro meritorní rozhodnutí, měl ji v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k opravě (odstranění) vad podání a stanovit jí k tomu přiměřenou lhůtu. Po stěžovatelce nelze požadovat, aby (dopředu) oponovala všem představitelným rizikům a uváděla k tomu rozhodné skutečnosti, k čemuž odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. V případě, že měl městský soud pochybnosti o její aktivní legitimaci, měl se jí zabývat při rozhodování o věci samé, případně vyzvat stěžovatelku k upřesnění tvrzení. Městský soud porušil její právo na přístup k soudu a spravedlivý proces. Soudy se nemohou odmítnout zabývat určitou věcí ze zcela formálních důvodů, ale pouze z takových, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují. Závěr městského soudu představuje přepjatý formalismus.

[10] Ve vztahu k posouzení otázky nezákonného zásahu stěžovatelka v prvé řadě oponuje závěru městského soudu, dle něhož má vyjádření předsedy Rady pouze deklaratorní a nezávazný charakter, jelikož není formálně označeno jako rozhodnutí, doporučení ani pokyn. Tento úsudek odporuje ustálené rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. I tzv. nepojmenované úkony podle části čtvrté správní řádu mohou být způsobilé bezprostředně zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, ačkoliv formálně nejde o přímé příkazy. Vyjádření předsedy Rady výslovně uvádí, že žalovaný zahájí přestupkové řízení v případě, že se poskytovatelé budou řídit právním názorem odlišným od toho, který v daném vyjádření zaujal. Fakt, že vyjádření je „nezávazné“, nic nemění na tom, že tím samotný úřad sděluje ostatním, že budou čelit přestupku, nevyhoví-li autorskoprávním zdržovacím nárokům stěžovatelky, a tedy jim dává omluvu, kterou následně používají u civilního soudu.

[11] Vyjádření předsedy Rady bylo vydáno bez zákonné opory (pravomoci), a navíc s reálnými dopady na veřejná subjektivní práva třetích osob, a tím musí naplňovat znaky „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. Výklad právních předpisů by měl být omezen na případy, kdy je k tomu zákonem stanovena pravomoc, a to buď v rámci incidenční kontroly soudy, nebo v přezkoumatelných správních řízeních, nestanoví-li zákon jinak. V opačném případě se jedná o porušení dělby moci a zásady právní jistoty. Pokud měl být výklad žalovaného poskytnut pouze jako obvyčejná právní rada, zákon jasně určuje, kdo je k poskytování právních rad oprávněn. Městský soud sice konstatoval, že ani pokud by byl dokument nazván jako „stanovisko“, neznamenalo by to, že by byl pro Výbor či společnost Vodafone závazný. Tím však zcela bagatelizuje podstatu věci. Přitom sám uznává, že právní výklad žalovaného směřoval i k jiným subjektům. Stěžovatelka v této souvislosti zmiňuje i otázku odpovědnosti za škodu, pokud se bude stanoviskem řídit, a to se nakonec ukáže jako rozporné se zákonem.

[12] Závěr městského soudu odmítající existenci zásahu s odůvodněním, že nebyl přímo adresován stěžovateli, ignoruje materiální pojetí zásahu. Zásah podle judikatury nemusí být nutně namířen přímo vůči ní, ale postačí, že v důsledku určitého úkonu dojde k zásahu do její právní sféry skrze třetí osoby. V dané věci k takovému zásahu bezpochyby došlo, jelikož vyjádření předsedy Rady bylo klíčovým a přímým důvodem postupu společnosti Vodafone. Tento zásah městský soud bagatelizuje. To, že se společnost Vodafone tímto stanoviskem rozhodla řídit, je právě důkazem závazného a přímého účinku stanoviska vůči třetím osobám. Zásah sice není přímý, avšak má nezpochybnitelný a zásadní dopad na stěžovatelku, neboť v důsledku jeho aplikace společnost Vodafone fakticky odepřela stěžovateli spolupráci a odmítla uznat její hmotněprávní nárok na ochranu autorských práv.

[13] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Je přesvědčen, že vyjádřením předsedy Rady nemohlo dojít k nezákonnému zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. Sděloval jím pouze právní názor na projednávanou věc (navíc deklaroval, že není závazný). Společnost Vodafone v reakci na předžalobní výzvu využila jeho argumenty pouze podpůrně. Vyjádření předsedy Rady výslovně připouští možnost jiného výkladu a pouze uvádí, že poskytovatel služby přístupu k internetu by mohl být shledán odpovědným za přestupek; nikoliv, že tomu tak bez dalšího bude. Vyjádření předsedy Rady nemůže představovat zásah, jímž by byl přímo zkrácen na svých právech jakýkoliv poskytovatel služby přístupu k internetu, tím méně pak stěžovatelka v důsledku jednání poskytovatele. Stěžovatelka se fakticky domáhá „zrušení“ argumentace žalovaného. Tu však z podstaty věci zrušit nelze. Vzal-li ji jakýkoli poskytovatel služby přístupu k internetu za svou, stěžovatelce nic nebrání tuto argumentaci rozporovat buď v rámci uplatňování svého domnělého práva u takového poskytovatele, anebo v případném občanském soudním řízení. K povinnosti soudů vyzvat účastníky řízení k opravě nebo odstranění vad podání pak žalovaný dodal, že pakliže jsou zde jiné důvody odmítnutí žaloby nad rámec její neúplnosti, neměl soud důvod vyzývat stěžovatelku k jejímu doplnění.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předepisuje, že je-li napadeným rozhodnutím usnesení krajského (městského) soudu o odmítnutí žaloby, přichází v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jinak řečeno Nejvyšší správní soud se v takové situaci může zabývat pouze tím, zda byly naplněny důvody pro odmítnutí žaloby (viz např. rozsudky NSS ze dne 9. 11. 2022, č. j. 6 As 365/2021-24, bod 7; ze dne 15. 12. 2022, č. j. 2 As 36/2022-30, bod 11; ze dne 16. 4. 2020, č. j. 2 As 150/2019-37, bod 13; či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 As 187/2018-47, bod 10). Nejvyššímu správnímu soudu tedy v tomto řízení především nepřísluší věcně hodnotit postup žalovaného či se vyjadřovat k obsahu výkladu plynoucímu ze zpochybňovaného vyjádření předsedy Rady.

[17] Předmětem sporu v nynější věci je tedy to, zda městský soud postupoval nezákonně, pokud napadeným usnesením žalobu stěžovatelky odmítl. Podle § 82 s. ř. s. platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*

[18] Nejvyšší správní soud úvodem v obecné rovině přisvědčuje městskému soudu v tom, že žalobu dle § 82 s. ř. s. je namístě podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, je-li zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky obsažené v § 82 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá (k tomu viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, č. 4178/2021 Sb. NSS, bod 115). Důvodná pak zásahová žaloba může být pouze tehdy (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS), jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).

[19] Rozlišení toho, kdy je namístě zásahovou žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout a kdy je třeba ji (po věcném projednání) zamítnout pro nesplnění některé ze shora uvedených podmínek leží právě v tom, zda napadené jednání (ne)může být nezákonným zásahem „zjevně a nepochybně“. Existuje-li rozumná pochybnost, zda určité jednání může být nezákonným zásahem či nikoliv, je třeba žalobu projednat věcně (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, body 62 a 63).

[20] Judikatura tohoto soudu (např. rozsudek ze dne 9. 12. 2022, č. j. 5 As 230/2022-66, bod 20), již dovodila, že zásahová žaloba chrání proti jakýmkoli aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností a které nejsou rozhodnutími ani pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Aby tedy nějaký úkon mohl být pojmově nezákonným zásahem, musí se jednat o úkon veřejné moci, který je přímo namířen proti jednotlivci a přímo zasahuje do jeho veřejných subjektivních práv. Z bodu 23 odkazovaného rozhodnutí se pak podává, že kromě podmínky, že se musí jednat

o zásah související s činností správního orgánu v rámci jemu dané kompetence, je třeba, aby zásah směřoval přímo vůči žalobci (žalobkyni).

[21] V nyní projednávané věci městský soud uzavřel, že vyjádření předsedy Rady nemůže být pojmově nezákonným zásahem, a to (v návaznosti na shora citovanou judikaturu) v zásadě ve dvou směrech. Jednak podle něj nejde o akt veřejné správy směřující proti jednotlivci (způsobit zasáhnout sféru jeho práv a povinností), a to jak z hlediska svého označení, tak i obsahu (viz body 8–11 napadeného usnesení městského soudu). Jednak se podle městského soudu stěžovatelkou deklarovaný zásah přímo nedotýká jejích subjektivních veřejných práv, a to i proto, že nedoložila ani netvrdila, nositelkou jakých práv je (viz bod 12 uvedeného usnesení).

[22] Stěžovatelkou napadené vyjádření předsedy Rady bylo v nynější věci vydáno na základě podnětu Výboru, který reagoval na výzvy nositelů autorských práv (v jehož postavení je i stěžovatelka). Vyjádření mimo jiné obsahuje výslovný odkaz na zákonnou kompetenci žalovaného projednávat přestupky (poskytovatelů služeb přístupu k internetu) podle zákona o elektronických komunikacích. V tomto ohledu tedy lze vyjít z toho (a městský soud to nijak nezpochybňuje), že ve smyslu shora citované judikatury jde o jednání žalovaného, které souvisí s jeho činností jakožto správního orgánu (viz § 120 odst. 1 uvedeného zákona). Sporné však zůstává (z hlediska shora vymezených podmínek nezákonného zásahu) zda je vyjádření namířeno přímo proti jednotlivci a zda se přímo dotýká subjektivních veřejných práv stěžovatelky.

[23] Stěžovatelka kasační argumentací nejprve zpochybňuje postup městského soudu, který považuje za nepřipustně formalistický. Pokud chtěl městský soud podanou žalobu odmítnout pro její nedostatky (vady), měl v tomto směru stěžovatelku poučit a vyzvat ji k jejich odstranění. Městský soud k tomu, zda se vyjádření předsedy Rady přímo dotýká veřejných subjektivních práv stěžovatelky, mimo jiné uzavřel, že se stěžovatelka sice dovolává zásahu do svých práv jakožto nositelky práv výrobce zvukově obrazového záznamu dle autorského zákona, ale nevysvětluje, o jaká konkrétní práva se jedná, resp. jakého konkrétního zvukově obrazového záznamu se její práva týkají.

[24] V tomto směru lze sice předně dát za pravdu městskému soudu v tom, že předžalobní výzva adresovaná společnosti Vodafone přiložená k žalobě se týkala jiného subjektu než stěžovatelky (společnost Total HelpArt T.H.A., s.r.o.); příslušnou (svoji) předžalobní výzvu stěžovatelka přiložila až ke kasační stížnosti. Součástí žaloby však byl i odkaz na (hromadnou) odpověď společnosti Vodafone na předžalobní výzvy (včetně té stěžovatelčiny). Ta přitom byla k žalobě přiložena. V rámci této odpovědi byla stěžovatelka jednoznačně identifikována, stejně tak jako webové stránky, jejichž blokáce se domáhala. Je tedy sice pravdou, že stěžovatelka v žalobě výslovně nespecifikovala, jakých zvukově obrazových záznamů se její práva týkají, a ani neuvedla, jaké konkrétní webové stránky v porušování práv duševního vlastnictví figurují, nicméně výchozí informace v tomto směru bylo možno zjistit z příloh, na které stěžovatelka přímo v žalobě odkazovala. Je přitom zřejmé, že hodlal-li městský soud stěžovatelce vytýkat odstranitelné vady žaloby, měl ji v tomto směru vyzvat a poučit (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS).

[25] V nyní projednávané věci se však toto dílčí pochybení městského soudu (neúplné zohlednění obsahu i kontextu žaloby a jejích příloh) nijak neprojevuje na zákonnosti výroku napadeného usnesení [viz § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; případně rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004-59)]. Ostatně závěr městského soudu o nedostatečných tvrzeních stěžovatelky má z hlediska podstaty odůvodnění napadeného usnesení jen dílčí (doplňující) povahu. Podstata dané věci se totiž týká toho, zda vyjádření předsedy Rady představuje úkon způsobit přímo zasáhnout práva (povinnosti) jednotlivce, resp. zda se týká veřejných subjektivních práv

pokračování

stěžovatelky (jakožto nositelky práv výrobce zvukově obrazového záznamu). V tomto směru nicméně napadené usnesení ob stojí.

[26] Stěžovatelka rozporuje závěry městského soudu zpochybňující povahu vyjádření předsedy Rady jakožto nezákonného zásahu především s tím, že žalovaný v něm výslovně uvádí, že zahájí přestupkové řízení v případech, v nichž se poskytovatelé připojení nebudou řídit vysloveným názorem. Tím podle ní „prejudikuje“ odpovědnost třetích osob za případný přestupek. V tomto směru Nejvyšší správní soud – aniž by považoval za nutné detailně zkoumat jazykový význam formulací či pojmů použitých v daném vyjádření (např. „závaznost“ či „názor“) – považuje za nutné poukázat na to, že vyjádření nejen že je formálně adresováno Výboru, a nikoliv nositelům práv výrobce zvukově obrazového záznamu, ale především zmiňuje přestupek podle § 118 odst. 1 písm. o) zákona o elektronických komunikacích. Toho se však může podle uvedeného ustanovení dopustit pouze *podnikatel poskytující veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*. Takovým podnikatelem však stěžovatelka zjevně není (ani to netvrdí).

[27] Již v rámci žaloby stěžovatelka formulovala dotčení svých práv primárně tak, že z vyjádření vyplývají *„faktické úkony směřující vůči poskytovatelům služeb internetového připojení“*, resp. že poskytovatelé internetového připojení je považují za závazné a využívají je jako „alibi“ pro neplnění závazků vůči stěžovateli (viz str. 4 žaloby). Nejvyšší správní soud samozřejmě vnímá, že „hrozba“ jednání naplňujícího znaky skutkové podstaty uvedeného přestupku na stěžovatelku nepochybně může dopadat tehdy, pokud poskytovatelé připojení v souladu s vyjádřením předsedy Rady přistoupí k blokaci stránek až na základě rozhodnutí soudu, a nikoliv na základě výzvy stěžovatelky. Je nicméně zcela zřejmé, že informace o možném přestupkovém jednání se může dotýkat stěžovatelky a jejích práv pouze zprostředkovaně a nepřímě (k tomu srov. shora vymezené znaky nezákonného zásahu). To ostatně v závěru kasační stížnosti výslovně připouští i sama stěžovatelka.

[28] Ve vztahu k úkonům správních orgánů, jež mají doporučující charakter, Nejvyšší správní soud dovodil, že pouze za situace, kdy by správní orgány zavazovaly třetí osoby k určitému postupu či by je varovaly před možnými negativními důsledky, pokud by doporučení nevyhověly, by soud mohl seznat, že se jedná o akt veřejné správy směřující proti jednotlivci, který je způsobilý zasáhnout sféru jeho práv a povinností (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2022, č. j. 5 As 230/2022-66, bod 22). I touto judikaturou předestřená situace se však týká jen přímých adresátů určitého jednání (aktu) orgánu veřejné správy (viz rozsudek NSS ze dne 20. 1. 2023, č. j. 4 As 206/2022-108, bod 36). Opačný výklad by ve svém důsledku popíral samotný smysl správního soudnictví spočívající v poskytování ochrany *subjektivním* veřejným právům (§ 2 s. ř. s.). Cituje-li stěžovatelka v této souvislosti bod 31 „rozhodnutí sp. zn. 6 As 48/2018“, lze k tomu pouze uvést, že rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2018, č. j. 6 As 48/2018-35 (č. 3791/2018 Sb. NSS) v uvedeném bodě (ani v jakémkoli jiném) citovaný text neobsahuje. Stěžovatelkou odkazovaná věc se týkala zásahu spočívajícímu v neudělení slova žalobci při projednávání programu zasedání zastupitelstva města. V odkazovaném bodě (jehož text je zcela odlišný než citace stěžovatelky) v dané věci Nejvyšší správní soud dospěl k tomu, že nevyzvání veřejnosti k vyjádření stanoviska k programu zasedání zastupitelstva není jednáním adresným, tedy jednáním zaměřeným na osobu žalobce. Není přitom zřejmé, v čem by takový závěr mohl podpořit stanovisko stěžovatelky v nynější věci.

[29] Pokud pak stěžovatelka vnímá zásah do svých práv s ohledem na to, že ji v návaznosti na vyjádření předsedy Rady společnost Vodafone „odepřela spolupráci a odmítla uznat její hmotněprávní nárok na ochranu autorských práv“, lze pro úplnost nad rámec shora uvedeného (a důvodů zdůrazněných městským soudem v napadeném usnesení) poukázat na to, že stěžovatelka se v dané věci domáhá ochrany svých práv jakožto nositelky práv výrobce zvukově obrazového záznamu dle autorského zákona. Ochrana těchto práv ve vztahu k poskytovatelům internetového připojení

[postupem podle § 40 odst. 1 písm. f) autorského zákona] však přísluší soudům civilním. Ostatně sama stěžovatelka rozsudky civilních soudů, u nichž se takové ochrany domáhala, ke svým podáním připojila. V návaznosti shora uvedené je nicméně třeba v obecné rovině upozornit na to, že má-li žalobce přístup k soudní ochraně svého práva zajištěn v občanském soudním řízení, není důvodu, aby mu byla poskytována ochrana téhož práva v soudním řízení správním, které je určeno k ochraně práv veřejných (např. rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 As 73/2019-65).

[30] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační důvod spočívající v nezákonném odmítnutí žaloby v dané věci není dán.

V. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud žádnou z kasačních námitek důvodnou, a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl.

[32] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2025

L. S.

Milan Podhrázký v. r.
předseda senátu